

Глуха і зимна осінь. Небо хмари вкрили,
Як олово, такі важкі і сірі.
Стоять поля німі, немов могили,
Над ними вітер грає, як на лірі.
Та щось сумні-сумні ці співи-звуки,
Як відгомін глухий страждання і розпуки.

Так — чую я цей спів! І чую, й розумію.
Недаром же такий сумний він і жалібний,
Недаром у душі вбиває всю надію
І серце аж до сліз зворушити спосібний.
Таж він біжить слідами крові й муки,
Тому такі сумні його й розбільні звуки.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Осінь»](#);